Hubertova jízda v Červeném Dvoře – den, kdy se sny plní jinak, než čekáme

Letošní Hubertova jízda v Červeném Dvoře pro mě měla zvláštní kouzlo. Zažil jsem desítky Hubertových jízd po celé Evropě, s koňmi jsem strávil podstatnou část života, ale tentokrát jsem měl možnost prožít celý den trochu jinak – nejen jako jezdec, ale především jako člověk, který mohl být užitečný druhým.

Do Červeného Dvora přijela Anita se svými koňmi. Její vztah ke koním je postavený na důvěře, respektu a trpělivosti. Právě to jsou hodnoty, které člověk pozná i bez jediného slova. Zvláštní místo v celém dni měl malý Adámek, Anitin syn, který si přál, abych se stal králem honu na Huberta. Jeho dětské přání mě opravdu potěšilo a chtěl jsem mu ho splnit. Bohužel mi to kvůli zdravotním omezením a zákazu pana doktora Šebeše nebylo umožněno. Králem honu jsem se tedy nestal a do Hubertovy jízdy nevyjel.

Život mi ale připravil jiný program. Na parkovišti jsem si všiml lidí, kteří se už téměř tři čtvrtě hodiny snažili naložit koně do přepravníku. Situace začínala být náročná a také nebezpečná. Zeptal jsem se, jestli by nechtěli pomoct. Souhlasili, a tak jsem využil své dlouholeté zkušenosti. Za deset minut byl kůň bezpečně naložený. Následovala radost, úleva a upřímné poděkování. Znovu jsem si uvědomil, že člověk nemusí vyprávět, co všechno umí. Někdy stačí být ve správnou chvíli na správném místě.

Později jsem chtěl s Anitiným koněm natočit krátké video a zároveň jsem myslel na Ondru, kterému jsem chtěl udělat radost. Napadlo mě přivést mu koně a nabídnout mu svezení, když se nemohl zúčastnit Hubertovy jízdy. Ondra ale neměl odvahu ani chuť riskovat, a tak jsem jeho rozhodnutí respektoval. Udělali jsme jen několik fotografií, na kterých koně drží ze země.

A právě tehdy přišel další nečekaný okamžik. Kolem nás procházel tříletý Maxík se svou maminkou, kteří dorazili až po skončení Hubertovy jízdy. Zeptal jsem se malého kloučka, jestli by se nechtěl svézt. Jeho nadšení bylo okamžité a radost maminky snad ještě větší. Najednou měl někdo úplně jiný možnost zažít něco, s čím vůbec nepočítal. A já měl radost, že jsem mohl být u toho.

Králem honu jsem se tedy nestal, na lišku jsem nevyjel a původní představa o tomto dni se nenaplnila. Přesto jsem pomohl lidem s koněm, respektoval Ondrovo rozhodnutí a nakonec vykouzlil úsměv na tváři malého Maxíka. Možná právě v tom bylo poselství celého dne: nemusíme vždycky trvat na tom, jak mají věci dopadnout. Někdy stačí přijmout, co přichází, a využít příležitost, kterou nám život nabídne.

Velké poděkování patří Červenému Dvoru za možnost uskutečnit takovou akci. Když jsem procházel zámeckým parkem mezi starými stromy, napadlo mě, kolik jezdců, šlechticů a kočárů už těmito místy v minulosti projelo. A nyní se do historie tohoto krásného parku zapsal další příběh – tentokrát náš.

Děkuji Anitě za její koně, péči a důvěru, se kterou nám umožnila být součástí jejich světa. A děkuji také všem, kteří se podíleli na organizaci a umožnili pacientům zažít den mimo každodenní prostředí léčby.

Podobné akce totiž nejsou jen výletem nebo podívanou. Přinášejí radost, společné zážitky, kontakt s přírodou a zvířaty a hlavně možnost na chvíli zapomenout na diagnózy, trápení a každodenní starosti. Člověk se najednou necítí jako pacient, ale prostě jako člověk, který může obdivovat krásu koní, smát se a prožívat přítomný okamžik.

A možná právě proto měla letošní Hubertova jízda v Červeném Dvoře takový význam

JD